

sagde, saalænge Befolkningen tiltager, ere disse Huse søgte og gode, men lad os leve i det Haab, at vi ere ikke saa overbefolkede her, at vi nok i nogle Hundrede Aar kunne vente, at Befolkningen vil tiltage, saa den Sorg, mener jeg, kan være sluttet. Naar det ærede Medlem mente, at Trangen til Foranstaltningen ikke var stor, kan jeg ikke ved Data paavise det Urigtige deri, men kan kun sige: Hvad har været hele Anledningen til Lovforslagets Fremkomst? Det er efter Motiverne til Lovforslaget og efter Ministerens Erklæring det, at der fra forskjellige Sider er blevet andraget paa en saadan Foranstaltning som den tilfattede, netop fordi der var Trang til den. Endelig sagde den ærede Taler: Hvorfor ikke give disse trængende Menneſter direkte Udlaan? Deri samstemmer jeg fuldstændig med ham, men det er et Spørgsmaal, som ligger aldeles udenfor denne Sag. Her handles der om en Kreditforening, og naar Regjeringen ikke vil gaa ind paa direkte Udlaan, saa har den Opfattelse, at det maatte vilde være nok saa heldigt for de Paagjældende, ikke nogen Betydning her. Den ærede Taler yttrede i samme Forbindelse, at man her gav en Lov ikke alene for de nuværende Personer, som maatte være i en trængende Stilling, men man aabnede Udsigt for Fremtiden og gav en Lov, som vilde i kommende Generationer faae sin Virkning. Dertil blev svaret allerede igaar, at Eiendommene selvfølgelig blive de samme, selv om Personerne veyle. Men i hvert Fald kan man kun sige det: Gaar Foreningen godt, viser det sig, at den har Fremgang i flere Generationer, er der jo ingen Skade ſket; men er det et usundt Foretagende, ah bien! saa hører det op, længe før vi komme ind i kommende Generationer, saa jeg tror ikke, man i den Henseende stal nære nogen Frygt. Saa yttrede det ærede Medlem, at han ansaa det for meget tvivlsomt, om det var en sund Kredit, man vilde give her. Han nævnte udtrykkelig, at det var en Kredit til Hedernes Opdyrkning. Ja, jeg er nu af en ganske modsat Mening end han; thi er der Noget, som vil være gaarligt, er det netop Hedernes Opdyrkning, og det taler jo netop for Laan i saadanne Eiendomme, at enhver Opdyrkning af en Eiendom med Hede forøger Eiendommens Værdi ganske overordentlig, saa det vil være den heldigste Maade, om Pengene kunde blive satte ud i Hedeiendomme til disses nuværende Værdi. Altsaa, jeg synes, man

kommer til det Modsatte af, hvad den ærede Taler vilde uddrage deraf, at det skulde være farligt at laane Penge ud til Hedernes Opdyrkning; thi, som sagt, der ydes ikke større Laan end i Forhold til den Værdi, den uopdyrkede Hede plus Huset har. Den ærede Ordspører for Mindretallet kom dernæst ind paa den Betragtning, at det vilde være ligesaa nødvendigt og vigtigt for Arbejderne i Kjøbstæderne at erhverve sig gode Boliger som for Arbejderne paa Landet — det er jeg fuldkommen enig med ham i — og han yttrede fremdeles, at man saa ligesaa godt kunde forlange, at Arbejderne i Kjøbstæderne fik Leieboliger ved det Offentliges Hjælp. Det veed jeg dog ikke, thi naar det Offentlige optræder som Entrepreneur, har det en ganske anden Karakter, end hvor der er Tale om Udlaan af private Penge mod en vis Garanti af Staten, vel at mærke mod fuld Sikkerhed for det Udlaante. Byggesforeninger have ganske vist deres store Betydning, men at stille den Garanti, her er Tale om, i Sammenligning med Byggesforetagender, hvor Staten skulde optræde som Entrepreneur, tror jeg ikke, vel man kan. Man kunde saa gaa videre og sige, at Arbejderne paa Landet, der ikke have Staa til at skaffe sig gode Eiendoms-huse, skulle have gode Leieboliger! Nei, den Sammenligning, som det ærede Medlem antillede, kan ikke gennemføres; man vilde efter min Mening komme i socialistiske Betragtninger, naar man vilde tage alle de Konsekvenser, man paa den Maade kunde udele, og det er dog ikke Meningen. Dernæst kom der en Udtalelse fra det ærede Medlem, som jeg ikke skal negte forundrede mig en hel Del. Han sagde: Mindretallet har den gammeldags Betragtning, at Statens Forpligtelse mod de Trængende kun gaar i Retning af Fattighjælp. Det er en Sætning, som jeg haaber, ikke Mange ville acceptere, for det troede jeg, man forlængst var kommen udover. Jeg indrømmer, det er en meget gammeldags Betragtning, og jeg vil ikke haabe, at den bliver accepteret her i Thinget. Den ærede Taler tilføjede, at Mindretallet ikke vilde betrede den ny Lei, som Lovforslaget anviste, og han er flere Gange kommen tilbage dertil, men Mindretallet har jo allerede betraadt Veien ved sine Vædringsforslag; det modstætter sig jo ikke Lovforslaget, saa det Spørgsmaal, mener jeg, vi kunne lade ligge. Den ærede Ordspører for Mindretallet sagde dernæst, at han ikke havde kunnet forstaa, hvad